

Turiák Ildikó 1946 – 2006

*Anna anyukája,
a Bokor II. nemzedékének egyik alapító tagja,
a „Gyökér” közösség tagja, a „Fiatalok II.” közösség vezetője.
Közösségteremtő egyénisége halála napjáig hatott.
Betegsége hónapjaiban sokakkal beszélgetett a tőle
megszokott nyíltsággal, egyenes beszéddel és empátiával.
Sokat kaptunk tőle és általa, akit - innen nézve úgy érezzük –
túlságosan korán hívott haza a Mennyei Atya. Talán új
társalkodónőre volt szüksége, és Ildi briliáns eszére
és meleg szívére vágyott?*

Emlékezés Ildire

Nem sokkal halála előtt „elemeztük”, „értékeltek” barátságunkat. Megállapodtunk abban, hogy ez a barátság számunkra kölcsönösen ISTEN AJÁNDÉKA volt. Egy hullámhosszon voltunk. Ez a barátság olyan volt, hogy szavak nélkül is működött. Volt, hogy évek is kimaradtak, amikor nem ugyanabban a közösségben voltunk, és kinek-kinek más volt az elfoglaltsága, de mindig úgy, és ott tudtuk folytatni, mintha előző nap hagytuk volna abba. Mióta Anna lett, Éva néniel tett kirándulásainkra együtt mentünk. Eleinte „ötösben”, Éva néni, Ildi, Anna, Pamacs és én. Aztán csak négyesben mentünk kirándulni, amikor már Pamacs nem volt. Bárhova mentünk is, végül Zebegényben kötöttünk ki...

Ildikénk életének ebben az utolsó kilenc hónapjában sokkal többet voltunk együtt, mint bármikor az előző 40 évben. Számomra a legteljesebb egységet, békességet, feltöltődést jelentette minden együtt töltött óra. Valahogy megéreztem, hogy mire van szüksége. Ha csak csendes jelenlétre, akkor nem beszélgettünk. Ha szívesen osztottuk meg egymással gondolatainkat, és volt ereje, akkor beszélgettünk.

Léleksimogató volt az a pár óra is, amit azokban a napokban töltöttem mellette, amikor már csak aludt. Már nem kettesben, hanem „Hármasban” voltunk. Ott volt közöttünk és bennünk a „Nagy Harmadik” is, Akihez készült. És milyen szépen készült Hozzá!

Próbálok visszagondolni a kezdetekre...

Boldog és lelkes évek voltak a Fiatalok-Egy-gyel, a Fiatalok-Egy-ben töltött évek, hisz lelkesítettek minket az újonnan felfedezett jézusi igazságok. Világosság volt bennünk. Csodálatosak voltak a csatárkai közösségi találkozók, lelkigyakorlatok. Az első csatárkai lelkigyakorlaton Ildi még éjjel sem tudott aludni az ott lévő szentlelkés légkörtől, annyira érezte Isten jelenlétét. Külön, kettesben is elmentünk egyszer Balatonakarattýára nyaralni. Kivettünk egy szobát, és majdnem egész nap a KIO-t olvastuk, és beszéltek meg lelkesen. Később aztán a Fiatalok-Egy bővült, kettéoszlott, és mi külön közösségbe kerültünk. Évek maradtak ki, de csak a találkozásainkból, a barátságunkból nem.

Mi maradt meg bennem Ildiből? A mosolya. Mindig tudott mosolyogni. Nem kérdeztem tőle, hogy mi volt vele nehéz időkben? Akkor is tudott mosolyogni? Annyit tudok, hogy ez egy elhatározás eredménye volt, hogy mosolyogjon. Olyan 17 éves kora körül határozta el, hogy nem fogja mások számára láthatóvá tenni a saját bánatát és problémáit, hanem inkább mosolyogni fog helyette. Nekem, nekünk már csak a mosolygós Ildi maradt. Még a betegsége is. És ez a mosoly nem egy más volt. Ez a lelkének a tükré volt... Ezért volt jó a közelében, a társaságában lenni. A mosolya simogató volt, de ezt a mögötte lévő világosság és bizonyosság táplálta és fényesítette.

Épp tegnap olvastam Gyökössi Bandi bácsi könyvében a következőket, amit egy lelki testvéréről mondott neki valaki: *„Tudja, azt szeretem ebben az emberünkben, hogy nincs rajta semmi más, a beszédjében nincs semmi vastag, jézuskodó, istenkedő kenet. Olyan, mint mindenki. De mégis más! Olyan, mint amikor borús időben hirtelen kisüt a nap, és az ember belemártja az arcát a napsugárba. Olyan a közelsége... Aki valóban Jézus tanítványa, annak a közelsége olyan, mintha az ember borús időben hirtelen felnézne az égre, néhány percre kisüt a nap, és belemárthatja arcát a melegbe, a fénybe. Ilyen volt ez a barátunk...”*

Ilyen volt Ildink is. És bár láttam elfogyását a földi létből, bennem a mosolya maradt meg. Örökre! Mindig is rám fog mosolyogni.

Debreczeni Zsuzsa
„Érted Vagyok”, 2006. augusztus

***

Interjú Ildivel (részletek)

Ha jól számolom, éppen 40 éves a „Bokron belüli fennállásom”, valamikor ilyen adventi időben talákoztam először Gyurka bácsival. Akkor 19 éves múltam, és már három éve a Mester Margit alapította szerzetesközösséghez tartoztam... féléves voltam, amikor szüleim elváltak, és édesapám tudni sem akart rólam. Édesanyám néhány évvel később feleségül ment egy nála 20 évvel idősebb emberhez.

Orvos szerettem volna lenni; többször felvételiztem, és a végén már olyan volt a szóbeli, hogy biológiai kérdést fel sem tettek... Egyértelmű volt, hogy bármennyit tanulok, sosem fogok bekerülni az egyetemre...

A MÁV Kórházban ismerkedtem meg Trásy Évával. Néhány hónap múlva Évához kaptam meghívást egy lakásszentelőre. A lakásfelújítást jórészt Bulányi György finanszírozta, így aztán ő is ott volt a szűk körű ünnepségen. Évától hallottam már róla, börtönviselt múltjáról, újszerű gondolatairól... Három-négy kérdést tett fel, és úgy szólított meg, hogy utána én akartam folytatni a beszélgetést. Jártam hozzá, s ő mondta, csak mondta a magáét, az akkor frissiben meglátott jézusi igazságot. Jó hallgató lehettem. Sőt, ahogyan később bevallotta, szinte idegesítően jó „alany” voltam, mert a legtöbb felismert igazságra rögtön rá tudtam bólintani, mivel én is úgy gondoltam – már régen... Ezek a beszélgetések nagyot alakítottak rajtam: gondolkodóvá, tenni akaróvá változtattak.

14 éves koromtól kezdve évtizedeken keresztül mindig voltak körülöttem ápolásra szoruló betegek, haldoklók... apám testvére és a férje... édesapámat érettségig ápoltam. Édesanyám népes családjában is mindig szükség volt „házi betegápoló nővérré”: nagyapám 97 évet élt, nagyanyám testvére meg 105-öt! Már munka mellett ápoltam két nagynénémet, akik mindketten a karjaimban haltak meg. Azóta tudom, hogy a halál olyan, mint a születés – egy másik létre...

Amikor a sok-sok idős betegeskedő rokon mind kihalt mellőlem, óriási vákuumba kerültem. Furcsa módon nem megkönnyebbültem, hanem szinte kiborultam. Rövid idő alatt 15 kilót fogytam, és nem nagyon tudtam, mihez kezdjek magammal. Két dolgot fontolgattam: az egyik, hogy elmegyek Prakash-hoz Indiába, és az ő szeretetszolgálatában válllok részt, a másik, hogy egy gyermek felnevelésére vállalkozom. Jócskán 40 fölött jártam már, egyedülálló is voltam, tehát a szokásos szempontok szerint nem sok esélyem volt az örökbefogadásra. Mint minden lényeges dologról, úgy erről a vívódásomról is beszámoltam közösségi testvéreimnek. Alig telt el néhány hét, amikor egyikük szólt: nyílt örökbefogadással lehet egy kislányom! Annát édesanyám halála után szűk egy évvel a kórház csecsemőosztályáról hoztam haza. És szerintem ezzel minden anyuka egyetért – a legigazibb legboldogabb emberi kapcsolatom lett! Egy olyan kapcsolat, amely minden nehézségével együtt a legtöbb gyönyörűséget hozta az életembe, amely igazán feloldott, harmonikussá tett...

11 évvel később a kezelőorvosom – kérésemre – elém tette minden leletemet a rák sok áttétéről, elmondta, hogy egyetlen fajta kemoterápiát tud felírni, de nem tudni, annak milyen hatása lesz... A következő negyedóra döntő jelentőségű volt: az egyik megnyíló út a pánik és az apátia birodalmába vezetett volna, a másik viszont egy felismeréshez juttatott: tapasztalattá vált számomra, hogy egy békességből, szeretetből „szótt” védőharang alatt vagyok, hogy már más aspektusból látom az életet, az embereket, a kapcsolatokat, mint korábban...

Mielőtt az elmúlt nyáron – 2005 – beleegyeztem a műtétbe, a legfontosabb az volt számomra, hogy rendezzem Anna sorsát, aki most egy négygyermekes közösségi-baráti családban él. Megtettem, amit én meg tudtam tenni, a többi már a Jóistenen és a testvéreken múlik. Anna ma már ott van otthon, de mindig az én lányom marad...

Misztikus alapállású vagyok. A szerzetesként előírt napi egyórás adoráció nekem sosem okozott gondot, sőt! Tudom és tapasztalom, hogy időt kell hagynom arra, hogy megszólaljon bennem az Isten. Ez több annál, mint egyszerűen, csendben lenni... Isten bennem van, állandóan jelen van. Erős belső kontaktust tartunk egymással: Isten és én!...”

Schanda Beáta
„Érted Vagyok”, 2006. április

***

Gondolataiból:

„A Bokor volt és él, és van jelenleg is. És egész szívemből meg vagyok győződve róla, hogy lesz is. Mindaddig, míg Istenre és egymásra figyelve, egymásnak megbocsátva, ha tapogatózva is, de az Úton maradunk.

Mik vagyunk? Mustármag. Kicsi. De, ha beérnek a csírák, bizony legnagyobbá lehetünk a vetemények között.

A Bokor most is világít. A személyes szeretetcselekedetek sorától, az ad hoc segítségtől kezdve, a rendszeres országhatárokon belüli és azon át, sőt földrészeken átnyúló segítségnyújtáson keresztül. A belső, a Bokron belül is az egymást a szeretet hálójával egyre inkább körülölelő testvériségig. Úgy gondolom szerénységgel: a hegyre épült város mustármagjának nevezhetem magunkat. Köszönöm a Bokrot, szívből köszönöm, volt, jelen és jövő társaim az úton.

És köszönetet mondok Istennek. Az Ő átölelésében élhettem és élek. Ő átölelt engem, és mindent megadott, ami Hozzá emel. És én átölelhettem egyre szorosabban.

El nem múló szeretettel: Ildi”

(A fenti gondolatokat kórházi ágyán vetette papírra Ildi 2005. augusztus 11-én, melyeket a Bokor Nagytábor szentmiséjén olvastunk fel Sopronban, augusztus 14-én)